

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Spedice Carmen, s.r.o.**, se sídlem Lukavice 107, Lukavice, zastoupený JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 43350/15/5200-10423-705778 a č. j. 43351/15/5200-10423-705778, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2017, č. j. 31 Af 11/2016 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2017, č. j. 31 Af 11/2016 - 53 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 43350/15/5200-10423-705778 a č. j. 43351/15/5200-10423-705778 (dále „napadené rozhodnutí 1 a 2“).

[2] **Napadeným rozhodnutím 1** (ze dne 11. 12. 2015, č. j. 43350/15/5200-10423-705778) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, Územního pracoviště v Rychnově nad Kněžnou č. j. 1022537/14/2712-24802-602860 ze dne 4. 6. 2014, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň silniční za zdaňovací období roku 2011, a to tak, že tomuto odvolání bylo částečně vyhověno; doměřená výše silniční daně byla snížena na částku 51 000 Kč, přičemž k tomuto jejímu doměření došlo na základě dokazování.

[3] Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že správce daně měl z předcházejících daňových řízení vedených u žalobce k dispozici indicie o skutečnosti, že žalobce neuvedl ve svém řádném daňovém přiznání k dani silniční za zdaňovací období kalendářního roku 2011 vozidla registračních značek 1H0 5474, RKE 8911 a 1H0 5560, která jsou určená výlučně k přepravě nákladů o nejvyšší povolené hmotnosti větší jak 3,5 tuny, splňují podmínky pro zahrnutí do předmětu silniční daně dle zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dani"), a u nichž žalobce byl evidován v příslušném registru jako jejich provozovatel. Proto správce daně vyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání; na to žalobce reagoval sdělením, že vozidla byla v roce 2007 a 2008 prodána novému vlastníkovi. Správce daně na to reagoval vydáním dodatečného daňového výměru, kdy daň doměřil dle pomůcek. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, kterému správce daně rozhodnutím ze dne 4. 6. 2014 částečně vyhověl, když změnil způsob stanovení daně na dokazování a vyhověl žalobci ohledně správnosti určení poplatníka silniční daně v případě vozidla registrační značky 1H0 5560, jelikož u něj ke dni 2. 8. 2010 došlo k odhlášení žalobce jakožto osoby provozovatele v registru silničních vozidel. Po předložení věci žalovanému bylo správci daně mj. uloženo seznámit žalobce se změnou způsobu stanovení daně a návazně s výsledkem provedeného dokazování.

[4] Žalovaný dále konstatoval, že provozovatelem vozidel registrační značky 1H0 5474 a RKE 8911 byl v inkriminované době žalobce. Na tom ničeho nemůže změnit ani to, že tato vozidla měla být v roce 2008 prodána jinému subjektu, protože deklarovaná změna vlastnického práva se nepromítla do registru silničních vozidel. Za těchto okolností byl správce daně oprávněn vyzvat žalobce k podání daňového přiznání. K vlastnímu způsobu stanovení daně uvedl, že dokazování má přednost před použitím pomůcek, tj. pokud má dostatek důkazních prostředků ke stanovení daně, má správce daně využít dokazování. Proto správce daně nakonec správně přistoupil k dokazování, přičemž mu bylo následně ze strany žalovaného uloženo, aby žalobce s těmito skutečnostmi seznámil. Není přitom pravdou, že daň lze doměřit pouze na základě provedení daňové kontroly, neboť to odporuje ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu. Je přitom rovněž vedlejší, že silniční daň byla uhrazena J. V., neboť ten ji neuhradil jménem žalobce, přičemž daňovou povinnost nelze přenášet. Žalovaný měl rovněž za to, že nebyly splněny podmínky dle ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani pro snížení daně, a to při zohlednění výkladu e ratione legis a historického výkladu, z nichž vyplývá, že osvobození se má vztahovat na takové užití vozidel, které je mimo podnikatelskou aktivitu daňového subjektu. Zákonodárce tedy nemínil snížit sazbu podnikatelským subjektům.

[5] **Napadeným rozhodnutím 2** (ze dne 11. 12. 2015, č. j. 43351/15/5200-10423-705778) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, Územního pracoviště v Rychnově nad Kněžnou č. j. 924493/14/2712-24802-602860 ze dne 4. 6. 2014, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň silniční za zdaňovací období roku 2012, a to tak, že tomuto odvolání bylo částečně vyhověno; doměřená výše silniční daně byla snížena na částku 51 000 Kč, přičemž k tomuto jejímu doměření došlo na základě dokazování. V rámci tohoto rozhodnutí žalovaný dospěl k týmž závěrům jako v případě napadeného rozhodnutí 1.

[6] Žalobce podal proti napadeným rozhodnutím samostatné **žaloby** ze dne 12. 1. 2016 ke krajskému soudu, v nichž namítal, že správce daně porušil ustanovení o řízení, když doměřil daň mimo daňovou kontrolu, což je v rozporu s ustanovením § 143 odst. 3 daňového řádu. Zdůraznil, že na prvotní výzvu správce daně reagoval, jednalo se tak o dodatečné daňové přiznání v materiálním smyslu. V takovém případě měl správce daně provést daňovou kontrolu, jak uvádí judikatura Nejvyššího správního soudu. Finanční orgány ani nezjistily skutkový stav věci, neboť se nezabývaly tím, že silniční daň byla za předmětná motorová vozidla uhrazena jejich vlastníkem. V neposlední řadě měl za to, že v daném případě byly splněny podmínky pro osvobození od silniční daně podle ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani, jelikož předmětná vozidla nepoužíval k podnikání.

[7] Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 7. 9. 2017 obě žaloby spojil ke společnému projednání.

[8] V v odůvodnění **napadeného rozsudku** krajský soud konstatoval, že není sporu o tom, že žalobce byl v letech 2011 a 2012 zapsán v technickém průkazu jako provozovatel předmětných vozidel, která podléhají silniční dani. Měl přitom za to, že správce daně zjistil mimo daňovou kontrolu skutečnosti, na jejich základě mohl důvodně předpokládat, že žalobci bude doměřena daň, tudíž byl oprávněn zaslat žalobci výzvy k podání dodatečných daňových tvrzení dle ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu; žalobce na ně reagoval přípisem, v němž poukazoval na skutečnost, že předmětná vozidla byla v minulosti prodána. Soud souhlasil se žalobcem v tom, že za této situace správce daně nemohl daň doměřit podle pomůcek; správce daně však následně změnil způsob stanovení daňové povinnosti na dokazování, přičemž žalovaným mu bylo následně uloženo, aby s tím žalobce seznámil a stanovil mu lhůtu k vyjádření. Tímto postupem byla podle soudu dostatečně zhojena vada řízení, k níž došlo tím, že správce daně původně doměřil daň podle pomůcek, neboť žalobce měl možnost na závěry správce daně reagovat a navrhovat příslušné důkazní prostředky. Nebylo přitom nutné zahajovat daňovou kontrolu; to ostatně neplyne ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 66/2015. Na zákonnost napadených rozhodnutí nemá vliv ani to, že silniční daň byla zaplacena vlastníkem vozidel, neboť poplatníkem silniční daně byl žalobce, přičemž nemohlo dojít k přenosu daňové povinnosti na jinou osobu. Nedošlo přitom k tomu, že by předmětná silniční daň byla zaplacena správci daně za žalobce. Pan V. daň přiznal a uhradil za sebe; za takové situace byl oprávněn požádat si o vrácení zaplacení daně, přičemž měl podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší. Na situaci žalobce nedopadá ani snížení daně dle

ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani, neboť to dopadá na tam vyjmenované privilegované subjekty, mezi něž žalobce nepatří.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 12. 2017 uvedl, že ji podává z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že předmětná vozidla v minulosti prodal, avšak převod vlastnického práva nebyl promítnut do evidence motorových vozidel. Zopakoval, že správce daně porušil daňový řád, když doměřil daň mimo daňovou kontrolu, což je v rozporu s ustanovením § 143 odst. 3 daňového řádu, zvláště když správce daně původně daň doměřil prostřednictvím pomůcek. Nelze se přitom odvolávat na to, že následně v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně způsobu stanovení daně. K závěru o nutnosti zahájit daňovou kontrolu ostatně dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 4 Afs 170/2015. Stěžovatel dále poukazoval na to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť nebylo přihlédnuto k tomu, že silniční daň byla za předmětná vozidla uhrazena. Daň totiž byla zaplacena skutečným vlastníkem, přičemž finanční orgány nyní tutéž daň požadují zaplatit podruhé s odůvodněním, že osobou povinnou k dani je stěžovatel. Pokud platí, že silniční daň je daní z majetku, tak stát úplatu z tohoto majetku obdržel. Stěžovatel v neposlední řadě trval na stanovisku, že na daný případ dopadalo ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani, neboť stěžovatel předmětná vozidla nepoužíval k podnikání.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 8. 1. 2018 uvedl, že bylo řádně postupováno v souladu s ustanovením § 143 odst. 3 věta druhá daňového řádu, tudíž správce daně mohl stěžovatele vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení. Jelikož stěžovatel na výzvu správce reagoval, nemohlo dojít k doměření za použití pomůcek. Ohledně uhrazení silniční daně vysvětlil, že pokud skutečný vlastník vozidel uhradil silniční daň na svůj osobní daňový účet, nemůže se této skutečnosti stěžovatel dovolávat, neboť jeho jménem nebo na jeho osobní daňový účet silniční daň uhrazena nebyla. Setrval rovněž na závěru, že na stěžovatele nedopadá snížení silniční daně dle ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínku obsaženou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[13] Podle ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu platí, že *„K doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2.“* Podle ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu pak platí, že *„Pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.“*

[14] Z pouhého znění textu ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že k doměření daně z moci úřední nemusí dojít pouze a jen na základě provedení daňové kontroly, neboť citované ustanovení obsahuje dvě věty. Z první věty tohoto ustanovení daňového řádu vyplývá, že primárně by k doměření daně skutečně mělo dojít po provedení daňové kontroly na základě jejího výsledku (jak dovozuje stěžovatel), avšak podle věty druhé téhož ustanovení vyplývá, že daň může být doměřena i jiným postupem, a to podle ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu. Argumentem a contrario pak z toho vyplývá, že pokud jsou splněny podmínky věty druhé ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu a je postupováno v souladu s ustanovením § 145 odst. 2 daňového řádu, nelze zároveň postupovat dle ustanovení § 143 odst. 3 věta první daňového řádu, neboť v takovém případě by postup dle věty druhé téhož ustanovení postrádal jakýkoli smysl a byl by v podstatě neaplikovatelný. Jinými slovy má Nejvyšší správní soud za to, že pokud správce daně zjistí nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může postupovat tak, že daňový subjekt vyzve k podání dodatečného daňového tvrzení, k čemuž stanovní náhradní lhůtu; tudíž postup dle věty druhé citovaného ustanovení představuje výjimku z požadavku věty první téhož ustanovení na provedení daňové kontroly, přičemž tato výjimka není vázána na to, zda daňový subjekt následně podá dodatečné daňové přiznání, ale na zjištění správce daně ohledně nových skutečností nebo důkazů mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena.

[15] Pokud tyto skutečnosti nebo důkazy správce daně zjistí dle výslovného textu daňového řádu mimo daňovou kontrolu, tj. neprobíhá v dané věci daňová kontrola, avšak lze důvodně předpokládat, že daň bude doměřena (tudíž se pravděpodobně jedná o skutkově a právně jednodušší případ nevyžadující provádění složitého dokazování, jinak by nebyla s největší pravděpodobností splněna podmínka důvodného předpokladu doměření daně), bylo by nesmyslné po finančních orgánech požadovat, aby přesto daňovou kontrolu coby nejpřísnější postup k prověření daňových tvrzení zahájily. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že taková možnost postupu správce daně je plně ospravedlnitelná, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

.

[16] Postupem správce daně a stanovením daně podle ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 66/2015 – 36, v němž dospěl k právnímu závěru, že *„nesouhlasí-li daňový subjekt s obsahem, resp. s důvody výzvy k předložení dodatečného daňového přiznání, a tento nesouhlas správci daně ve lhůtě stanovené ve výzvě (nejpozději však před vydáním platebního výměru správcem daně I. stupně)*

kvalifikovaným způsobem sdělí, není správce daně bez dalšího oprávněn doměřit daň dle pomůcek (§ 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu).“ Těmito závěry se finanční orgány řídily, když v rámci odvolacího řízení změnily způsob stanovení daně na dokazování. Citované závěry Nejvyššího správního soudu se přitom týkaly výkladu a aplikace ustanovení § 145 odst. 2 věty druhé daňového řádu, tj. možnosti stanovit daň na základě pomůcek, kdy bylo konstatováno, že nesouhlas daňového subjektu s obsahem, resp. s důvody výzvy, neopravňuje správce daně k doměření daň dle pomůcek, nýbrž má daň stanovit na základě dokazování. V ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu, ani v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 66/2015 přitom není konstatováno, že v případě podání dodatečného daňového tvrzení (a to včetně takového tvrzení v materiálním slova smyslu) musí být za všech okolností provedena automaticky daňová kontrola podle ustanovení § 143 odst. 3 věty první daňového řádu; v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo pouze vysvětleno, že v takové situaci je nutné daň stanovit za použití dokazování. Pokud postup dle ustanovení § 143 odst. 3 věty druhé daňového řádu ve spojení s ustanovením 145 odst. 2 daňového řádu může být použit ve skutkově a právně jednodušších věcech, neshledává Nejvyšší správní soud za nutné, aby i v takových případech byla zahajována daňová kontrola jen na základě faktu, že daňový subjekt na výzvu reaguje a podá dodatečné daňové tvrzení (včetně dodatečného daňového tvrzení v materiálním slova smyslu).

[17] K témuž závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 – 43, v němž uvedl, že „*Ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu nepředpokládá postup pouze cestou zahájení daňové kontroly, ale také postup cestou § 145 odst. 2 téhož zákona, tedy vydáním výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení. Skutečnost, že stěžovatelovo dodatečné daňové přiznání nebylo samo o sobě dostatečným podkladem pro doměření daně, neznamená, že následně doměřená daň s ním nebyla spojena.*“

[18] Nejvyšší správní soud má přitom za to, že s ohledem na obsah spisu nebylo nutné zahájit daňovou kontrolu, neboť se jednalo o poměrně jednoduché skutkové a právní posouzení toho, zda byly splněny podmínky zákona o silniční dani pro závěr, že stěžovatel byl v předmětných zdaňovacích obdobích poplatníkem této daně, tj. zda byl provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a byl zapsán v technickém průkazu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005 - 67. Vedení daňové kontroly (byť v rámci doměřovacího řízení) Nejvyšší správní soud považuje za zcela nadbytečné a nehospodárné, zvláště když v rámci postupu zvoleného finančními orgány v dané věci mohl stěžovatel všechny své argumenty věcně uplatnit, přičemž Nejvyšší správní soud, jak bude dále vysvětleno, nedospěl k závěru, že by finanční orgány skutkový stav věci nedostatečně zjistily či nesprávně posoudily.

[19] I kdyby však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že projednávané věci bylo povinností finančních orgánů zahájit daňovou kontrolu, musel by zvážit, zda její nezahájení bylo takovou vadou, která by ohrozila zákonnost napadených rozhodnutí vedoucí k jejich zrušení. Obecně totiž platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000). V posuzované věci má Nejvyšší správní soud za podstatné to, že

finanční orgány daň správně stanovily na základě dokazování, tudíž zrušení napadených rozhodnutí jen z toho důvodu, že nebyla provedena daňová kontrola s tím, aby ji finanční orgány provedly a projednaly tytéž skutečnosti a důkazní prostředky, které byly se stěžovatelem již projednány, by představovalo nemístný formalismus.

[20] K námitkám stěžovatele, že předmětná silniční daň byla zaplacena, a to skutečným vlastníkem vozidel, musí Nejvyšší správní soud souhlasit se žalovaným a krajským soudem, že podstatné je, zda takto zaplacená daň byla zaplacena jménem stěžovatele, nebo jménem třetího subjektu. Pokud by byla zaplacena jménem stěžovatele, byla by připsána na jeho osobní daňový účet, potom by takto zaplacená daň byla „připsána stěžovateli". O takový případ se však v projednávané věci zjevně nejedná, když samotný stěžovatel uvádí, že vlastník silniční daň zaplatil svým jménem a na svůj daňový účet, a to z toho důvodu, že se mylně domníval, že jej tíží daňová povinnost. V takovém případě třetímu subjektu (zde vlastníku vozidel) vznikl přeplatek na silniční dani, neboť jej netížila předmětná daňová povinnost. Takto zaplacená daň by nemohla být „započtena" na daňovou povinnost stěžovatele, neboť by tím fakticky došlo k přenosu daňové povinnosti, čímž by bylo docíleno stavu jsoucího v rozporu s požadavky ustanovení § 241 daňového řádu.

[21] Ohledně interpretace ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani musí Nejvyšší správní soud odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012 – 22, podle něhož *„pro možnost využití předmětného daňového zvýhodnění je nutné kumulativní splnění všech tří zákonných podmínek: existence odpovídající kategorie provozovaného vozidla; vyloučení jakékoliv spojitosti použití takového vozidla s podnikatelskou či jinak výdělečnou činností; existence privilegovaných subjektů [písm. a) a c)] nebo činnosti (kým, respektive k jakému účelu, smí být vozidlo použito). Mají-li být tyto podmínky splněny kumulativně, v případě nesplnění byť i jen jedné z nich již logicky nelze vůbec o možnosti užití této výhody uvažovat.*" Nejvyšší správní soud má za to, že podmínky daňového zvýhodnění v dané věci zjevně splněny nebyly, neboť stěžovatel je právnickou osobou, podnikatelem zapsaným v obchodním rejstříku, tudíž se nejedná o žádný z „privilegovaných subjektů" vyjmenovaných v ustanovení § 6 odst. 9 zákona o silniční dani.

[22] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu